

Propagandaen svækket

Thomas Høy Davidsen

Flygtningestrømmen fra Nord- til Sydkorea er fordoblet på tre år. En flygtning i Seoul fortæller, at mens alle tidligere har troet på regimets propaganda, er det nu en ganske anden sag

“Mit land er gennemsyret af propaganda,” siger Fru Jeong, nordkoreansk flygtning i Seoul. “Det starter fra de tidlige skoleår og fortsætter livet igennem for at indoktrinere individet totalt i den nordkoreanske selvforståelse.”

Fru Jeong havde, før hun flygtede for to år siden, en god stilling i partiapparatet i hovedstaden Pyongyang, der i Nordkorea som regel er forbeholdt personer med den rette familiebaggrund og forbindelser i partiet. Men Fru Jeong og hendes familie tabte troen på Kim Jong-ils paradys. “Alle lever i frygt for det hemmelige politi. Fra begyndelsen af 1990’erne blev det for alvor småt med mad, og elektriciteten forsvandt næsten helt. Regeringens spisekamre var tomme, og børn holdt op med at gå i skole, for al tiden skulle bruges til at finde mad.”

I midt-90’erne oplevede Nordkorea hungersnød, som tog livet af op

mod to millioner mennesker. Fru Jeong forklarer, at det ifølge partiet alt sammen er omverdens skyld, og at USA sammen med dets “sydkoreanske lakajer” kun ønsker at kvæle Nordkorea. Det eneste, der holder fjenden fra døren, er Kim Jong-il ifølge propagandaen.

Hospitalsvæsenet er ikke-eksisterende, fortæller Fru Jeong, og frygten findes overalt i samfundet. Siden 1990’ernes hungersnød og på trods af den høje risiko for at blive fanget på vej over grænsen og sendt i en af de frygtede arbejdslejre, vokser antallet af nordkoreanske flygtninge til Sydkorea støt. Der er nu 20.000, en fordobling i forhold til for bare tre år siden.

Det stigende antal flygtninge samt det vidtstrakte sorte marked efter hungersnøden betød endnu mere terror, bakket op af et enormt stikkernetværk. Ekspertter regner med, at der i Nordkorea er én partispiøner

for hver tre-fire individer. De er konstant på udkig efter 'kontrarevolutionære forrædere'. Eksempler på forbrydelser, der medfører forvisning til Nordkoreas gulag, kan være at eje en riskoger, at fikse en radio til at tage udenlandske signaler eller at færdes offentligt uden at bære en af regimets officielle Kim Il-sung-nåle.

Nordkoreas Gulag

"Vi sad 30-40 mand i små celler. Der var intet toilet og ingen mad. Folk spiste græs, folk spiste rotter," fortæller Hr. Park, der flygtede til Seoul efter to år i en af de frygtede lejre: "Den var så tæt pakket, at vi måtte sove i lag. Folk døde hele tiden af sult, udmattelse eller kulde. Der var så mange lig."

Ifølge Hr. Park bliver fangerne ofte brutaliseret af vagterne, der ser på de indsatte som forrædere, ikke som mennesker. Lejrene menes at huse over 200.000 fanger, som døden gør store indhug i. Ud af 7.000 fanger i Hr. Parks lejr døde over 2.000 på et år, men der er altid nye at tage af, da regimet er berygtet for at spærre hele familier inde på grund af et enkelt medlems 'forbrydelse'.

I forhold til omverdenen kører regimet et særegent spil, som igen blev sat i relief af Nordkoreas affyring 23. november af artillerigranater mod den sydkoreanske ø Yeonpy-

eong. Angreb som dette, hedder det sig, er en måde for Nordkorea at tiltrække sig USA's og Sydkoreas opmærksomhed og dermed styrke sin position ved forhandlingsbordet, men regimet nægter alligevel regelmæssigt at modtage lovet nødhjælp.

Forløbet er velkendt – efter en serie provokationer truer Nordkorea først med krig, for derefter at komme til forhandlingsbordet, hvor landet underskriver en aftale for blot at bryde den snart efter. På hjemmefronten, forklarer Fru Jeong, giver taktikken yderligere brændstof til propagandaen, idet det konstant giver regimet mulighed for at udlægge forløbet som om, den overlegne koreanske race igen har 'tvunget' stormagten USA til at overgive sig og krybe til forhandlingsbordet.

Men spørgsmålet er, hvor længe Pyongyangs evighedsspil kan holde.

"Da jeg var barn," siger Fru Jeong, "troede vi alle på propagandaen. Det var umuligt andet, og vi var stolte. Så kom hungersnøden, og statens kontrol svækkedes. Folk flygtede til Kina og kom tilbage med historier om kinesernes velstand. Folk smuglede DVD afspillere ind eller fiksedes deres radioer til at tage udenlandske signaler. Troen er begyndt at vakle."

Thomas Høy Davidsen er journalist med speciale i Japan og østasiatiske forhold, bosat i Tokyo. Besøgte nordkoreanske flygtninge i Seoul for nylig.